

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ

Μπορεί να πέρασε 4 ολόκληρα χρόνια στην αφάνεια, καθηλωμένη στωικά στην εισαγγελική έδρα, σιωπήλη μπροστά σε δεκάδες μάρτυρες κατηγορίας και στους 69 ναζι κατηγορούμενους, όταν όμως μετά από 400 και πλέον συνεδριάσεις ήρθε η στιγμή να ανοίξει το στόμα της δεν άφησε περιθώρια παρεξήγησης. Η εισαγγελέας εφετών Αδαμαντία Οικονόμου, όπως και πολλοί ακόμα συνάδελφοί της, είναι μια καλή φίλη των φασιστών και αυτό φάνηκε ξεκάθαρα από την αγόρευσή της στην συνεδρίαση της 18ης Δεκέμβρη 2019, αν και είχε δώσει σχετικά δείγματα γραφής πολύ νωρίτερα σχετικά με την πλευρά στην οποία στέκεται. Η πρόταση που κατέθεσε ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων, μολονότι δεν είναι δεσμευτική για το τελευταίο, απηχεί τις πιο αισχρές και αντιδραστικές απόψεις περί του χαρακτήρα της ΧΑ. Λίγους μόλις μήνες πριν το τέλος μιας ακόμα δίκης όπου το ελληνικό κράτος δικάζει τον εαυτό του, βρισκόμαστε ενώπιε ενός χυδαίου ξεπλύματος της γνωστής συμμορίας και των μαχαιροβγαλτών που την στελεχώνουν. Αλήθεια, όμως, πώς φτάσαμε ως εδώ; Πάνω σε ποια «ακλόνητα τεκμήρια» στηρίχτηκε η άποψη που μπορεί να εκφράστηκε μέσω του εισαγγελικού θεσμού, φαίνεται όμως ότι χτίστηκε μεθοδικά και επισταμένα στα γραφεία και στους διαδρόμους της Λεωφ. Μεσογείων, της Λεωφ. Αλεξάνδρας και της Καρνεάδου; Τι μας είπε η εισαγγελέας για τον ελληνικό φασισμό αλλά, πρωτίστως, τί παραλείπουν να μας πούνε τόσα χρόνια αυτή και οι λοιποί «παράγοντες της δίκης»;

Επί τροχάδην, η Οικονόμου πρότεινε την απαλλαγή όλων των κατηγορουμένων από την κατηγορία περί ένταξης και διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης, καθότι η γνωστή συμμορία δεν μπορεί να εννοηθεί καν ως τέτοια κατά την γνώμη της. Δεν προκύπτει από κάπου, σύμφωνα με την εισαγγελική πρόταση της φίλης των φασιστών, η ύπαρξη οργανωμένης δομής που προετοιμάζε τις αξιόποινες πράξεις, ούτε κεντρικός σχεδιασμός που τις ενέκρινε, ούτε εκτελεστικός βραχίονας που τις εκτελούσε. Θεωρώντας ασύνδετα μεταξύ τους, από άποψη επιχειρησιακής οργάνωσης και σχεδιασμού, τα τρία

εμβληματικά κακουρήματα¹ που συνεδικάζονται στην περίφημη «Δίκη της Χρυσής Αυγής», η εισαγγελέας της έδρας εστίασε σε κάθε περιστατικό ξεχωριστά, προτείνοντας την επί τα βέλτιω μετατροπή της κατηγορίας, άρα τον μετριασμό της επαπειλούμενης ποινής για πολλούς από τους κατηγορούμενους, με συνέπεια την παραγραφή των αδικημάτων πολλών εξ αυτών. Τέλος, και αυτό έχει μια ιδιαίτερη σημασία για κάθε αντιφασίστα/τρια σήμερα και για το μέλλον, ο θάνατος του Φύσσα δεν ήρθε ως αποτέλεσμα ενός συλλογικού δολοφονικού σχεδιασμού της ομάδας των φασιστών που σήσανε καρτέρι στον Παύλο έξω από το «Κοράλι», κατά την άποψη της Οικονόμου. Αντίθετα, αποτέλεσε μια απονενομημένη πράξη του Ρουπακιά, καθαρά ατομική, για τον σχεδιασμό και την εκτέλεση της οποίας η συμμορία, και ειδικότερα η τοπική οργάνωση της Νίκαιας συνοδεία της οποίας έσπευσε ο Ρουπακιάς στην Αμφιάλη, δεν φέρει καμία ευθύνη. Οπότε μαζί με τα υπόλοιπα, η πρότασή της περιελάμβανε και την απαλλαγή όλων των συγκατηγορουμένων του Ρουπακιά από τις κατηγορίες περί συνέργειας που τους αποδίδονται. Διότι, όπως τόλμησε να αναρωτηθεί από έδρας η φίλη των φασιστών, «άλλωστε ποιο θα ήταν το όφελος για την Χρυσή Αυγή; Αν πράγματι ήταν προσχεδιασμένη η δολοφονία Φύσσα, γιατί την διέπραξαν σε κεντρικό σημείο κι όχι κάποιο άλλο βράδυ σε άλλο απόμερο σημείο, ώστε το έγκλημα να μην γίνει ορατό;».

Η ΕΜΜΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΗ ΣΤΟ «FÜHRERPRINZIP» ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΖΕΙ

Η χυδαία εισαγγελική πρόταση της Οικονόμου ήρθε ως ευθεία αμφισβήτηση όλων όσων είχαν αφοσιωθεί τα 5 τελευταία χρόνια στο έργο της τεκμηρίωσης και απόδειξης του «εθνικοσοσιαλιστικού» χαρακτήρα της κομματικής δομής της ΧΑ και, ειδικότερα, της «Αρχής του Αρχηγού» που διέπει την ναζιστική οργάνωση, σύμφωνα με τους θιασώτες της άποψης αυτής. Η εν λόγω προσέγγιση, πολιτική στην ουσία της, ήθελε να αποδείξει ότι η ΧΑ είναι εγκληματική οργάνωση –και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί ποινικά– μέσω του τονισμού και της ανάδειξης των

ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΕΝΩΨΕΙ ΤΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ιδεολογικών και οργανωτικών ομοιοτήτων της με το μεσοπολεμικό NSDAP και την φασιστική-ναζιστική ιδεολογία γενικότερα. Είναι σημαντικό να τονίσουμε εδώ ότι μολονότι ο βασικός εισηγητής και συστηματικός υποστηρικτής αυτής της άποψης ήταν η «Εφημερίδα των Συντακτών» και, ειδικότερα, ο Δημήτρης Ψαρράς, αναλυτές και δημοσιογράφοι προερχόμενοι απ' όλο το πολιτικό φάσμα κατά καιρούς επιδοκίμασαν και αναπαρήγαγαν την «αντιναζι» προσέγγιση των ΣΥΡΙΖΑ-ΕφΣυν, εστιάζοντας συστηματικά και επίμονα στον «εθνικοσοσιαλιστικό» χαρακτήρα της συμμορίας και αφήνοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, στην αφάνεια μείζονος σημασίας διαστάσεις του φαινομένου. Η εμμονική προσκόλληση στο έργο της απόδειξης του «Führerprinzip» αποδείχτηκε τελικά μια ατέρμονη ταυτολογία, μια μανιακή ενασχόληση με τις ιδεολογικές προκείμενες της τυπολογίας του ιστορικού φασισμού, μια προβληματική επανάληψη του «πόσο ναζι είναι οι ναζι». Και αυτή η εμμονική προσκόλληση στο ιδεολογικό στίγμα της συμμορίας δεν θα ήταν καταστροφική για την αντιφασιστική κριτική, αν δεν την αποπροσανατόλιζε από τις υλικές προκείμενες της δράσης της συμμορίας, γενικότερα, και ειδικότερα σε ό,τι μας αφορά εδώ, από το σύμπαν των υλικών συμφερόντων που τόσο μεθοδικά έχουν μείνει στην αφάνεια, καθώς η πιο πολύκροτη δίκη στην ιστορία του ελληνικού φασισμού οδεύει προς το τέλος της.

Τι σημαίνει, όμως, «εγκληματική οργάνωση» και τι την κάνει να διαφέρει από οποιαδήποτε άλλη παρόμοια; Σύμφωνα με το αρ.2 της «Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά του Διεθνικού Οργανωμένου Εγκλήματος», ως «Οργανωμένη εγκληματική ομάδα νοείται οποιαδήποτε δομημένη ομάδα τριών ή περισσότερων προσώπων που υπάρχει για κάποια χρονική περίοδο και ενεργεί με κοινό σκοπό τέλεσης ενός ή περισσότερων σοβαρών εγκλημάτων ή εγκλημάτων που θεσπίζονται σύμφωνα με τη Σύμβαση αυτή, προκειμένου να ποριστεί αμέσως ή έμμεσα οικονομικό ή άλλο υλικό όφελος.» Το γράμμα του νόμου εδώ μπορεί να είναι αόριστο και γενικά ασαφές, όμως η λεγόμενη «Σύμβαση του Παλέρμω», που επικυρώθηκε από την ελληνική Βουλή στις 20-9-2010, ξεκινάει με μια εναργέστατη διατύπωση:

προκειμένου να ποριστεί αμέσως ή εμμέσως οικονομικό ή άλλο υλικό όφελος. Ο διεθνής νομοθέτης αντιλαμβάνεται την εγκληματική οργάνωση ως μια καπιταλιστική επιχείρηση. Αυτή η απλή, πλην όμως σκανδαλώδης αφετηρία θέση είναι κεφαλαιώδους σημασίας για την περίπτωση της δίκης και, δυστυχώς, δεν λείπει μόνο από την κυδαίνα πρόταση της Οικονόμου, αλλά απουσιάζει και από την συστηματική «αντιφασιστική» αρθρογραφία που όλα αυτά τα χρόνια συνοδεύει τα ρεπορτάζ και τις αναλύσεις.

Υπάρχει, λοιπόν, ένα δαιδαλώδες πλέγμα υλικών, καπιταλιστικών συμφερόντων και ταξικών σχέσεων που αρθρώνεται γύρω από την ύπαρξη και την δράση της γνωστής συμμορίας, πολύ πριν αυτή μπει στην Βουλή το 2012, και το οποίο γιγαντώνεται τα επόμενα χρόνια μέχρι την άσκηση της ποινικής δίωξης κατά της ηγεσίας της τον Αύγουστο του 2015, κίνηση η οποία σηματοδότησε μια δομική στροφή στους παρακρατικούς σχεδιασμούς που είχαν στο επίκεντρό τους την ανάδειξη και διατήρηση της ΧΑ σε υπαρκτό «πόλο» του πολιτικού συστήματος. Αυτά τα καπιταλιστικά συμφέροντα αφορούν πρώτιστα τομείς της μαύρης οικονομίας, των μαφιόζικων επιχειρήσεων και της συσσώρευσης εγκληματικού κεφαλαίου, παραγωγικές δραστηριότητες καπιταλιστικότητας όπου εκτός από τους αναγκαίους «επενδυτές», χρειάζονται πάντα και κάποιοι που «εξασφαλίζουν» την ομαλή ροή του χρήματος και την οργάνωση-πειθαρχία της παρεχόμενης εργασίας. Τα μέλη της συμμορίας ανέλαβαν την «εργολαβία» και ανταποκρίθηκαν στον ρόλο αυτό. Είναι γενικά γνωστό ότι οι καπιταλιστικές προκείμενες της δράσης της γνωστής συμμορίας είναι που παρουσιάζουν το πραγματικό ποινικό ενδιαφέρον στην υπόθεση, πολύ περισσότερο από το «πρωτότυπο καταστατικό», τους ναζιστικούς χαιρετισμούς και τις μυστικιστικές τελετές με τους πυρσούς στις όχθες του ποταμού Νέδα. Κι είναι σαφείς, από την άλλη, οι λόγοι που αυτές οι προκείμενες έχουν μείνει στο περιθώριο καθόλη την διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας.

Οι διαδρομές του χρήματος που σχηματίστηκαν (και συνεχίζουν να σχηματίζονται) μέσα από τις καπιταλιστικές προκείμενες της δράσης της γνωστής συμμορίας, εκτός του γεγονότος ότι θα έθεταν στο επίκεντρο της δικαστικής έρευνας επιχειρήσεις και πρόσωπα που σχετίζονται με την πραγματική ιστορία του ελληνικού φασισμού, του παρακράτους και της ακροδεξιάς, θα ικανοποιούσαν επιπλέον και τους νομομαθείς δικαστικούς λειτουργούς, όπως για παράδειγμα την φίλη των φασιστών Αδαμαντία Οικονόμου, που κατά καιρούς μπορεί να διερωτώνται «Άλλωστε ποιο θα ήταν το όφελος για την Χρυσή Αυγή;». Οι διαδρομές αυτές υπόκεινται, καταρχήν, στους γενικούς όρους οργάνωσης της ελληνικής οικονομίας και, ειδικότερα, στο πολυπολικό σύστημα που διέπει την εγκληματική οικονομία και έχει απολήξει σε πλείστους όσους καπιταλιστικούς τομείς: από τον εφοπλισμό μέχρι την εστίαση, από την διακίνηση ουσιών μέχρι το trafficking, από το real estate μέχρι την προστασία νυχτερινών κέντρων. Η συστηματική αντιφασιστική έρευνα και εμπειρία τα τελευταία χρόνια, ειδικά αυτή που υποστηρίζεται από σταθερές

οργανωτικές δομές, έχει καταδείξει πολλές τέτοιες περιπτώσεις.

ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΑ «ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΟΦΕΛΗ»;

Ποιος θυμάται τον Θανάση Σκάρα, πρώην διοικητή του ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα και μέλος της συμμορίας, που συνελήφθη τον Οκτώβριο του 2013 μαζί με την Θέμιδα Σκορδέλη και δυο σεντούκια όπλα και ναρκωτικά, κατηγορούμενος για την οργάνωση της μαφίας της περιοχής; Η Σκορδέλη μπορεί να κάθισε τελικά στο εδώλιο, απέναντι από την φίλη της Αδαμαντία Οικονόμου, ο Σκάρας εντούτοις απαλλάχθηκε αμετάκλητα από τις κατηγορίες σε βάρος του τον Μάρτιο του 2017. Ποιος θυμάται τον Γ. Βάθη, μαφιόζο επιχειρηματία και μαστροπό της ίδιας περιοχής με έντονη δραστηριότητα στις συγκεντρώσεις της συμμορίας στην περιοχή του κέντρου; Ποιος θυμάται τον Δημήτρη Γιοβανίδη, διοικητή Ασφάλειας του Α.Τ. Νίκαιας και θεσμικό συνεργάτη της τοπικής οργάνωσης Νίκαιας; Ποιος θυμάται τον Βίκτωρα Ρέστη και τον Γιώργο Πάλλη, μαφιόζους επιχειρηματίες και εμπόρους όπλων με διαπιστευμένες σχέσεις με την συμμορία; Παρεπιπτόντως, τι απέγινε με αυτά τα όπλα; Ποιος θυμάται τους εργοδηγούς της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος Αθανασόπουλο, Δελή, Πυρήνη, Βουδούρη και Μεταξά και τις υπόγειες συμφωνίες με τον Λαγό για την οργάνωση της φτηνής εργασίας στην περιοχή; Ποιος θυμάται την στήριξη που είχε λάβει ο Νίκος Κούζηλος από μερίδα του εφοπλιστικού κεφαλαίου για την εκπροσώπηση των συμφερόντων του τελευταίου στην Βουλή; Ποιος θυμάται την συμμορία που έκανε ληστείες στην Καβάλα και στις γύρω πόλεις με όπλα που κατασχέθηκαν σε έρευνα που έγινε στα γραφεία της συμμορίας στην ίδια πόλη; Ποιος θυμάται τον Χρήστο Ρήγα, πρώην μέλος της συμμορίας, και την σταδιοδρομία του στα άδυτα του υποκόσμου; Ποιος θυμάται τον Ασπρόπυργο, το Μεσολόγγι, την Ιεράπετρα και τόσα άλλα; Και κυρίως: γιατί κανείς δεν μιλάει γι' αυτά;

Κατά το προηγούμενο διάστημα από την άσκηση της ποινικής δίωξης μέχρι σήμερα -και μόνο διαμέσω της οδού των καθεστωτικών δημοσιευμάτων- έχουν γίνει γνωστές πλείστες όσες απολήξεις του παραπάνω συμπλέγματος ταξικών σχέσεων και υλικών συμφερόντων που συνόδευε την δράση της συμμορίας καθόλη την διάρκεια της ύπαρξής της, από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 μέχρι σήμερα. Απολήξεις που κατέληγαν σε πρόσωπα, δημόσια ή μη, εκπροσώπους επιχειρηματικών κύκλων, κρατικούς λειτουργούς κ.ά. Οι ροές, πρωτίστως χρημάτων και δευτερευόντως πολιτικής ισχύος και επιρροής που σχηματίστηκαν μέσω της ανάπτυξης του παραπάνω συμπλέγματος θα μπορούσαν να αποτελέσουν δυναμικά προνομιακό πεδίο έρευνας (δικαστικής ή μη) περί του «έμμεσα ή άμεσα οικονομικού ή άλλου υλικού οφέλους» που τόσο επίμονα αναζητεί κατά την διάρκεια της δίκης η κατηγορούσα αρχή και μέρος της πολιτικής αγωγής και της αντι-ΧΑ δημοσιογραφίας.

Όμως εις μάτην. Τέσσερα χρόνια και 400 συνεδριάσεις μετά από την έναρξη της δίκης, και ενώ η αποδεικτική διαδικασία έχει πλέον ολοκληρωθεί, η συζήτηση έχει παραμείνει καθηλωμένη στις ιδεολογικές προκείμενες της δράσης της συμμορίας, πεδίο προνομιακό τελικά για την υπεράσπιση των ναζιζ, αφήνοντας απ' έξω τα υλικά συμφέροντα που αρθρώθηκαν γύρω από τις «καπιταλιστικές» όψεις και λειτουργίες της ΧΑ. Ποιες είναι οι αιτίες αυτής της κατάστασης; Πρώτον, κατά την γνώμη μας, η εμμονική προσκόλληση της αριστερής αντιφασιστικής διανοήσης και προπαγάνδας στο ιδεολογικό στίγμα της συμμορίας: προσκόλληση η οποία -το τονίζουμε- δεν στερείται της γνώσης των πραγματολογικών δεδομένων, ούτε εξηγείται από κάποια «στρεβλώς» ή «ημιτελώς» διαμορφωμένη άποψη για την πραγματική υφή και λειτουργία της ΧΑ, αλλά αντιθέτως εκκινεί από μια πολύ συγκεκριμένη πολιτική άποψη για τον ελληνικό φασισμό, το ελληνικό κράτος και την ταξική πάλη σήμερα. Ίσως στο μέλλον μας δοθεί η ευκαιρία να αναπτύξουμε διεξοδικότερα την άποψη αυτή. Δεύτερον, όπως είπαμε παραπάνω, η δίκη της γνωστής συμμορίας αποτελεί μια εμβληματική, ομολογουμένως, συνέχεια στην ιστορία δικών που το ελληνικό κράτος δικάζει τον εαυτό του. Υπ' αυτή την έννοια, η άσκηση της ποινικής δίωξης τον Αύγουστο του 2014 συνιστούσε την βίαιη «ανάκληση» της εντολής που είχε δοθεί μετά την εξέγερση του 2008 στην συμμορία από το ελληνικό κράτος για ενεργότερη εμπλοκή στο κυρίως πολιτικό προσκήνιο της χώρας. Η «ανάκληση» αυτή, όσο κι αν συντάραξε τους ήδη διαμορφωμένους συσχετισμούς δυνάμεων και απόκτησης υλικών προσόδων στους κόλπους της μαφίας και του εγκληματικού κεφαλαίου, δεν θα μπορούσε ασφαλώς να αφήσει έκθετους στην βορά της δημοσιότητας τους παραδοσιακούς μηχανισμούς του ελληνικού παρακράτους. Πρέπει να είναι σε όλους σαφές ότι στην δίκη της ΧΑ, το ελληνικό κράτος δικάζοντας τον εαυτό του, ταυτόχρονα τον προστατεύει για σήμερα και για το μέλλον.

ΕΠΙΛΟΓΙΚΑ

Στις ευρωεκλογές του Ιουνίου 1984, η νεοπαγώς συσταθείσα Ε.Π.ΕΝ. (Εθνική Πολιτική Ένωση) συγκέντρωσε 136.642 ψήφους και κατάφερε να εκλέξει έναν ευρωβουλευτή, τον Χρύσανθο Δημητριάδη, αρχηγό του κόμματος και παλιά καρβάνια της ελληνικής ακροδεξιάς, μέλος της γενιάς που ανατράφηκε πολιτικά στα παρακρατικά γρανάζια του ελληνο-ιταλικού φασιστικού άξονα. Βασικός προσανατολισμός της προεκλογικής καμπάνιας (και στην ουσία αιτία σύστασης του κόμματος) της Ε.Π.ΕΝ. ήταν η χορήγηση πολιτικής αμνηστίας και η αποφυλάκιση του έγκλειστου δικτάτορα Γεώργιου Παπαδόπουλου, ο οποίος τελούσε άτυπα επικεφαλής της ηγεσίας του κόμματος. Η συμμετοχή στους ευρωπαϊκούς θεσμούς θεωρούνταν από τους φασίστες προνομιακό πεδίο παρέμβασης για την «κοινοτικοποίηση» του ζητήματος στο ευρωπαϊκό ακροδεξιό ακροατήριο. Τελικά η εκλογή Δημητριάδη στα ευρωπαϊκά όργανα δεν έφερε τα αποτελέσματα που περίμεναν οι φασί-

ASAD HEIDER ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΣΕ ΠΛΑΝΗ

ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΤΑΞΗ
ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ
ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ

στες, ενώ επιπλέον η εσωτερική αντιπολίτευση που είχε συγκροτηθεί από την νεολαία (της οποίας ηγούνταν αρχικά ο Νίκος Μιχαλολιάκος και στην συνέχεια ο Μάκης Βορίδης) ενάντια στην «παλαιάς κοπής» ηγεσία αποτέλεσαν παράγοντες που οδήγησαν πολύ σύντομα στην αποδυνάμωση του κόμματος.

Σήμερα, μπορεί προς το παρόν η γνωστή συμμορία να βρίσκεται εκτός κοινοβουλίου και να στερείται της εκπροσώπησης που θα ήθελε, πλην όμως ένα επιφανές πρώην στέλεχος αυτής, ο Γιάννης ο Λαγός, είναι ευρωβουλευτής του κόμματος, θέση την οποία έχει διατηρήσει παρά την απομάκρυνσή του από την ΧΑ και την ίδρυση ενός νέου προσωποπαγούς εθνικιστικού «φορέα». Το κατά πόσον αυτές οι εσωτερικές ανακατατάξεις αποτυπώνουν εν τω πράγματι αλλαγές συσχετισμών στα εσωτερικά της συμμορίας μένει να αποδειχθεί στο μέλλον. Στο μέλλον, επίσης, μένει να φανεί ποιοι από τους παρακρατικούς τραμπούκους που δικάζονται θα «κασούν» και ποιοι θα ξεπλυθούν σε βαθμό που θα μπορέσουν να συνεχίσουν την πολιτική σταδιοδρομία τους, από λιγότερο ή περισσότερο «θεσμικές» θέσεις. Φαίνεται, όμως, ότι οι φασίστες έχουν καλή γνώση της ιστορίας τους και ενόψει του πιο ξεδιάντροπου δικαστικού ξεπλύματος που εξυφάνθηκε με την αισχρή πρόταση της Οικονομίας, είναι πολύ πιθανό η θεσμική θέση του Λαγού να αποκτήσει ιδιαίτερη σημασία για την «πολιτικοποίηση» του αποτελέσματος της δίκης. Όσο τραγικό και να ακούγεται, ο «πρώτος έγκλειστος ευρωβουλευτής» αποτελεί προνομιακό υλικό για τα πλοκάμια του θεάματος και της ακροδεξιάς δημαγωγίας...

1. Η ανθρωποκτονία του Παύλου Φύσσα στις 18 Σεπτεμβρίου 2013, η απόπειρα ανθρωποκτονίας του Αιγύπτιου αλιεργάτη Αμπουζίντ Εμπάρακ στις 12 Ιουνίου 2012 και οι απόπειρες ανθρωποκτονίας κατά στελεχών του ΠΑΜΕ στις 12 Σεπτεμβρίου 2013.
2. Κατά τον χρόνο κυκλοφορίας του παρόντος τεύχους, η δίκη βρίσκεται στο στάδιο της αγόρευσης των συνηγόρων της πολιτικής αγωγής. Με την ολοκλήρωση των αγορεύσεων, θα ακολουθήσει το τελευταίο δικονομικό στάδιο, που είναι οι αγορεύσεις των συνηγόρων υπεράσπισης των κατηγορουμένων φασιστών. Και όπως έχει φανεί ήδη από την μέχρι τώρα ακροαματική διαδικασία, πέραν των πραγματολογικών δεδομένων υπό στενή έννοια, οι συνήγοροι των φασιστών θα σταθούν επίμονα στους ιδεολογικούς όρους της δράσης της συμμορίας, δίνοντας συνέχεια σε μια συζήτηση που ήδη έχει εξοικείλει στα αβαθή της αντιφασιστικής κριτικής.

[...] Το βιβλίο κυκλοφόρησε τον Απρίλιο του 2018, όταν ο Ντόναλντ Τραμπ έκλεινε 16 μήνες στην προεδρία των ΗΠΑ, σε μια αμερικανική κοινωνία εξαιρετικά πολωμένη γύρω από τα ζητήματα φυλής. Μετά από τα γεγονότα στο Φέργκιουσον και στο Σάρλοτσβιλ, το κίνημα Black Lives Matter και την ένταση της συζήτησης για τη φυλή, ο Asad Haider θέλει να εμβαθύνει την κουβέντα γύρω από τη δομή και το πολιτικό περιεχόμενο των κινημάτων, τις ταυτότητες και τους ρόλους που καλούμαστε να ενσαρκώσουμε ως πολιτικά υποκείμενα.

Καταπιανόμενος με τον εξαιρετικά επίκαιρο όρο «πολιτική ταυτότητων» (identity politics), δεν επιχειρεί να προσφέρει ορισμούς και κατηγοριοποιήσεις, αλλά περισσότερο κάνει μια ιστορική αναδρομή από το 1977, όταν ο όρος πρωτοχρησιμοποιήθηκε από την Combahee River Collective (βλ. παράρτημα), μέχρι την επανειλημμένη χρήση του στην προεκλογική καμπάνια της Χίλαρι Κλίντον το 2016. Και, ο Asad Haider, κάνει αυτήν την ακραία αντιπαράθεση για να δείξει ακριβώς ότι οι πολιτικές έννοιες πρέπει να εξετάζονται πάντα μέσα στις συγκεκριμένες ιστορικο-κοινωνικές συνθήκες που χρησιμοποιούνται και με βάση τις εκάστοτε πολιτικές συγκυρίες.

Μέσα από το δικό του ταυτοτικό αδιέξοδο, μας βοηθά να διακρίνουμε πώς, όροι που έχουν εισαχθεί στα μέρη μας από το εξωτερικό και έχουν φτάσει σε σημείο να φυσικοποιούνται χωρίς καμία επεξεργασία στον κινηματικό λόγο, μπορεί εν τέλει να φέρουν όχι μόνο τις νίκες αλλά και τις ήττες του παρελθόντος...

....Πρόκειται εν τέλει κυρίως για ένα εξαιρετικά επίκαιρο βιβλίο, που δημιουργεί αναχώματα απέναντι στην άνοδο της εναλλακτικής δεξιάς και θέτει σοβαρούς προβληματισμούς, όσον αφορά την ενσωμάτωση και αποδυνάμωση κινηματικών, ριζοσπαστικών πρακτικών και λόγων, αντλώντας από την εμπειρία του παρελθόντος και επιμένοντας στην ταξικότητα και τη μαζικότητα ως απαραίτητες προϋποθέσεις για

τη δημιουργία ενός υπολογίσιμου εσωτερικού εχθρού.

Η κριτική του Haider στην πολιτική ταυτότητων συνιστά ένα επίμονο αίτημα για αναγνώριση της υλικής πραγματικότητας της φυλής ως σχέσης κοινωνικής (στα πρότυπα της θεώρησης του Μαρξ του κεφαλαίου ως σχέση), υιοθετώντας έτσι μια πιο επαρκή θεωρητική αντίληψη, χρήσιμη στους αγώνες. Με αυτό ως βάση, ο Haider μας καλεί να σκεφτούμε την πάλη ως έναν αγώνα που δεν περιστρέφεται γύρω από την αξίωση αναγνώρισης στο υπάρχον σύστημα αλλά, αντίθετα, έχει σκοπό να ανατρέψει το ίδιο το σύστημα. Ισχυρίζεται ο Haider ότι η κληρονομιά χειραφέτησης που άφησαν τα αντιρατσιστικά και φεμινιστικά κινήματα της δεκαετίας του '60 και του '70 - που ήταν από τα πρώτα που άρθρωσαν πολιτικό λόγο για τις ταυτότητες - πήγαινε χέρι χέρι με επαναστατικές πολιτικές πρακτικές, κάτι που δεν ισχύει στη σύγχρονη πολιτική ταυτότητων. Απογυμνωμένος και αφομοιωμένος, ο λόγος περί ταυτότητων κινείται γύρω «από την ατομική απαίτηση για αναγνώριση και έχει την ταυτότητα του ατόμου ως σημείο εκκίνησης. Παίρνει αυτήν την ταυτότητα ως δεδομένη και αποκρύπτει το γεγονός ότι όλες οι ταυτότητες είναι κοινωνικά κατασκευασμένες. Και, επειδή ο καθένας από εμάς αναγκαστικά έχει μια ταυτότητα που είναι διαφορετική από όλων των άλλων, υπονομεύει την πιθανότητα της συλλογικής αυτοοργάνωσης. Το πλαίσιο της ταυτότητας περιορίζει την πολιτική στο ποιος είσαι ως άτομο και στην προσπάθεια αναγνώρισης αυτής της ατομικότητας αντί να εστιάζει στη συλλογικότητα και τον συλλογικό αγώνα ενάντια σε μια καταπιεστική κοινωνική δομή. Σαν αποτέλεσμα, η πολιτική ταυτότητων, παραδόξως, βοηθά στο να ενισχυθούν οι ίδιες οι νόρμες τις οποίες κριτικάρει».

[ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ]